Hjælp, tilligemed hvad de eventuelt selv kunne erhverve, er skærmede imod at lide Nød. — Ved Forsørgelsesplanens Udarbejdelse gør man sig den størst mulige Umage for, at alle ligestillede Trængende saa nogenlunde tildeles den samme Hjælp, men forøvrigt ligger det jo i Sagens Natur, at der ved Hjælpens Udmaaling tages et skønsomt Hensyn til de Fattiges Vandel. — Man gaar jo f. Eks. gladere til at yde en Understøttelse, om hvilken man ved, at den bliver fornuftig anvendt, end den, som man ved i alt Fald delvis bliver omsat i Spiritus eller paa anden Maade anvendes paa utilbørlig Vis. Hvad vi særlig lægger Vægt paa er, at de gamle og svagelige Kvinder og Mænd erholde en Understøttelse, der er paa Højde med den, de vilde have faaet, dersom det var Alderdomsunderstøttelse, de nød, og at Enker med Børn faar en saa rundelig Hjælp, at den virkelig betyder en Betryggelse imod Nød. Vi har Enker, hvis aarlige Understøttelse udgør 5 á 600 Kr., og vore enligstillede gamle Mænd og Kvinders almindelige Understøttelse andrager 180—240 Kr. aarlig.

Den faste Understøttelse, hvormed de Trængende indskrives, bestaar dels i ugentlig Understøttelse, for enkeltes Vedkommende i maanedlig Hjælp, i Huslejehjælp og Brændselshjælp. — En Del kunde jo nøjes med Huslejehjælp alene, men det langt overvejende Flertal indskrives med alle tre Slags.

Paa den for Tiden gældende Forsørgelsesplan er der ialt indskrevet 314 Hovedpersoner (dels Familieforsørgere, dels enlige Personer) og den samlede Understøttelse, som ved Planen er tillagt dem, udgør 58,000 Kr., d. v. s. gennemsnitlig 185 Kr. til hver Hovedperson.

Vi komme saa til den Understøttelse, der ikke har Fattighjælps Virkning, og denne Understøttelse omfatter i det væsentligste:

Udgifter til Læge, Jordemoder og Begravelsesudgifter.

Udgifter til Blinde, Døvstumme, Idioter, Sindssyge, Epileptikere, Vanføre og Lemlæstede, Tuberkuløse, Skrofuløse og Lupuspatienter, saalænge de er anbragte paa Statsanstalter eller dertil af Staten anerkendte Anstalter. —

Desuden den Understøttelse, det bliver nødvendigt at yde et Sygekassemedlem, efter at Sygekassehjælpen er ophørt, dog kun forsaavidt Understøttelsen i Omfang og Varighed ikke overstiger Sygekassehjælpen — og endelig er den Understøttelse uden Fattighjælps Virkning, som ydes en Familie under Forsørgerens Ophold paa Tuberkulosesanatorium.

Udgiften til Forsørgelse af denne Art har i afvigte Regnskabsaar været ca. 30,000 Kr. og den vil for indeværende Aar blive adskilligt større.

Vi sende alene af Tuberkulosepatienter 1 à 2 hver Uge til Sanatorierne, og af skrofuløse Børn har vi saa mange, at Randers for sit Vedkommende lægger Beslag paa en Ottendedel af Juelsminde Kystsanatorium, der ellers er beregnet for hele Jylland.

Vi komme saa endelig til den væsentligste, den allervigtigste af Fattigvæsenets Opgaver, nemlig den at forsørge *Børnene*.

Jeg ser her fuldstændig bort fra de Børn, som høre under Værgeraadets Resort og med hvilke Fattigvæsenet intet andet har at gøre end at betale, og jeg beskæftiger mig heller ikke her med de Børn, som for en kort Tid f. Eks. paa Grund af Forældrenes Sygdom ell. lign. midlertidig komme under Fattigvæsenets Forsorg og som i saa Tilfælde enten anbringes paa Christiansborg Børnehjem eller indtages paa Fattiganstalten — men jeg omtaler kun de Børn, som i egentlig Forstand er overladte til Fattigvæsenets vedvarende Forsorg om Omsorg.

Disse Børn er som oftest forældreløse, men det hænder heller ikke sjældent, at Fattigvæsenet maa tage Børnene, fordi Forældrene ikke egne sig til at opdrage dem — og ikke ganske faa Børn komme under Fattigvæsenets Forsorg paa den Maade, at Moderen (det er næsten altid uægte Børn, det drejer sig om) har sat dem i Pleje hos Familier her i Byen, men glemmer at betale Plejelønnen for dem, hvorefter Fattigvæsenet bliver nødsaget til at træde til og betale Plejelønnen.

Principet i denne Forsørgelse er da det, at Børnene, saavidt som det er muligt, anbringes i private Plejehjem, helst hos Folk, der selv har ingen eller kun 1 à 2 Børn og som iøvrigt opfylde de i Loven foreskrevne Betingelser. — Vi foretrække altid at sætte Børnene i Pleje paa Landet, og da helst hos Husmandsfolk, der har mindst en Ko. — Men naar Børnenes Vandel gør det vanskeligt for Plejeforældrene at have dem og navnlig, naar de med ugunstigt Resultat har været anbragte i flere private Hjem, anbringes de paa Børnehjem eller Opdragelsanstalter.

Disse sidste Institutioner staar jo — selv bortset fra Hr. Sabros kritiske Øje — under et saadant Tilsyn, at man kan føle sig tryg med Hensyn til Børnenes forsvarlige og ordentlige Behandling — og desuden faar vi hvert halve Aar fra de forskellige Børnehjem en kort Beretning om hvert enkelt Barns Forhold, ligesom ogsaa jeg af og til benytter en gunstig Lejlighed til at aflægge Besøg paa saadanne Hjem, hvor Fattigvæsenet har Børn anbragte.

De private Plejehjem staar jo under stadigt Tilsyn af Udvalgene for Tilsyn med Plejebørn, fra hvilke vi faar Underretning, naar der er et eller andet i Vejen med et Plejehjem eller et Barn. Plejehjemmene her i Byen tilses jævnligt af Fattigvæsenet. — Men desuden er det ved Plejekontrakterne gjort til Pligt for ethvert privat Plejehjem, naar det da ikke ligger i alt for stor Afstand fra Randers, en Gang aarlig at fremstille vedkommende Barn paa Fattigvæsenets Kontor. Der bliver saa Børnene vejede, det bliver paaset, at de er ordentligt paaklædte o. s. v., og for de skolepligtige Børns Vedkommende undersøges deres Færdighed i Læsning og Regning.

Det er en af de fornøjeligste Bestillinger i Fattigvæsenets Tjeneste at afholde denne Præsentation af Plejebørn, thi paa ganske faa og sjældne Undtagelser nær er det en Fryd at se disse Børns glade, friske og frejdige Ansigter, deres gode Huld og deres Paaklædning, der langt fra bærer Vidnesbyrd om, at det er fattige Børn, man har for sig.

(Fortsættes)